

Februári programjaink

dátum	időpont	esemény
Febr.3.	18.00	Istentisztelet
Febr.5.	9.00	Imaóra
	10.00	Istentisztelet, úrvacsora
	17.00	Istentisztelet
Febr.10.	18.00	Istentisztelet
Febr.11.	16.00	Ében Háézer kisifi
Febr.12.	9.00	Imaóra
	10.00	Istentisztelet
	15.00	A Soltvadkerti Roma Baptista Imaterem ünnepélyes átadása
	17.00	Istentisztelet
Febr.13.	17.00	Bibliakör
Febr.17.	18.00	Istentisztelet
Febr.18.	12.30	Foltvarró-kör
	16.00	Ében Háézer kisifi
Febr.19.	9.00	Imaóra
	10.00	Istentisztelet
	17.00	Istentisztelet
Febr.20.	17.00	Bibliakör
Febr.24.	18.00	Istentisztelet
Febr.25.	16.00	Ében Háézer kisifi
Febr.26.	9.00	Imaóra
	10.00	Istentisztelet
	17.00	Istentisztelet
Febr.27.	17.00	Bibliakör

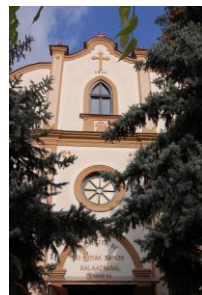
A programokban, időpontokban változás lehetséges!

Február 12-én délután 3 órakor lesz a Soltvadkerti Roma Baptista Imaterem ünnepélyes átadása. Örülünk együtt az örülőkkel!

A hónap aranymondása: Ne veszítsétek el tehát bizodalmatokat, amelynek nagy jutalma van. Mert állhatatosságra van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedjétek, és így beteljesüljön rajtatok az ígéret. Zsidók 10:35-36

A hónap imádsága: Urunk, köszönjük, hogy gondod van ránk, utánunk jöttél, megkerestél és megtaláltál. Köszönjük, hogy megbocsájtottad minden ellened és embertársaink ellen elkövetett hitszegésünket. Köszönjük, hogy követőid, tanítványaid lehetünk, és hogy példát adtál a számunkra a szolgáló életre. Adj erőt Urunk, hogy ne sodródjunk ennek a világnak szennyes áramlatával, hanem Benned szilárdan megkapaszkodva, állhatatosan merjünk mások lenni, következetesen képviselni minden körülmények között a Biblia igazságait.

A magunk erejéből ez nem megy, kérjük légy segítségünkre, hogy teljesíthessük akaratodat, és beteljesüljenek rajtunk ígéreteid. Ámen.

Menjete be kapuin hálaadással...

100. zsolttár

A SOLTVADKERTI BAPTISTA GYÜLEKEZET LAPJA
2012. FEBRUÁR

Betegség és gyógyulás a Biblia szemszögéből

„Beteg-e valaki közöttetek? Hivassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte, és kenjék meg olajjal az Úr nevében. És a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt, sőt, ha bűnt követett is el, bocsánatot nyer.”

Jakab 5:14-15

Régóta szeretnék már tisztázni itt egy olyan kérdést, amelyik az utóbbi időkben egyre jobban kezdi foglalkoztatni a közvéleményt. A kérdés pedig amiről alapigénkben is szó van: a betegség és a gyógyulás kérdése. Nézzük meg mit mond az isteni kijelentés a betegség és a betegségből való gyógyulás problémáiról.

Az általános emberi felfogás azt tartja, hogy az egészség természetes állapot, a betegség pedig természetellenes állapota az embernek. De a Bibliát olvasva, és a hit szemével nézve a dolgot, éppen megfordítva látjuk, vagyis úgy, hogy a betegség a természetes állapot, a bűnbe esett ember természeti állapota. **A betegség a halál csírája az emberben.** Minden betegségekben a legnagyobb betegség, a halál jelentkezik valamiképpen.

Minden rosszullet arra emlékeztet, hogy halandók vagyunk és minden gyógyulás tulajdonképpen csak elhalasztása a meghalásnak. **A betegség arra emlékeztet, hogy a földi élet rövid, hogy nincsen itt maradandó városunk, hanem a jövőt keressük!** Sőt, a betegség nemcsak bejelentése, kopogtatása a közelgő halálnak, hanem már maga is az emberben jelenlévő halál tünete, ismertetőjele, mintegy kifejezése az ember ösbetegségének, annak, hogy régen-régen, kezdetben leszakadt az életünk éltető talajáról, az Istennel való közösségtől, kiesett a paradicsomból, a boldog tökéletesség állapotából.

Tehát a betegség nemcsak biológiai folyamat, nemcsak szervezeti és szerkezeti zavar a testben, hanem a betegség jel, ami egy mélyebb metafizikai zavarra utal. Arra, hogy az ember egész egzisztenciája beteg, — megromlott, — a bűn miatt. Ne úgy értsük ezt, hogy ha valaki gyermekparalízist kap, azt kell vizsgálnia, milyen elkövetett konkrét bűnéért van rajta büntetésképpen az a betegség. Nem! Nem ilyen összefüggés van a bűn és a betegség között, hanem: mivel az ember emberi létének a gyökerében nincs rendben: ebből kifolyólag egész természete is összekavarodott. Az ember természete a bűn miatt halandó, így magában hordja a halált, ezért embernek lenni és betegnek lenni: ez a két dolog nem választható el egymástól. Csak Isten mindenekre kiterjedő és mindenütt működő általános kegyelme az, ami fékezi a halált: ezért létezik viszonylagos egészség is a földön, az emberek között.

Mivel ilyen kapcsolat van a betegség és a bűn között, ebből az következik, hogy kapcsolat van a bűnből való megváltás és a gyógyulás között is, Ezért van az, hogy Jézus körül, aki azért jött a földre, hogy megváltson a bűntől és annak minden következményétől: sorra gyógyultak a betegek.

Jézus személyében szinte betört ebbe a bűntől megfertőzött világba a gyógyító isteni hatalom. Ilyeneket olvasunk erről: „Amikor felismerték őt a helység lakói, embereket

küldtek az egész környékre, és odavitték hozzá minden beteget, és kérték, hogy legalább ruhája szegélyét megérinthessék. És akik csak megérintették, meggyógyultak.” (Mt 14,36).

Jézus személyében mintegy koncentrálódik az Isten országa, ami pedig nem egyéb, mint helyreállítása annak, amit elrontott a bűn. Ezért menekül Jézus elől az ördögi hatalom, a halál, azért gyógyulnak keze érintésétől betegek, mert az eljövendő Istenországában, amikor a megváltás erői már kiteljesednek a világon: nem lesz többé bűn, betegség, és halál! Tehát a betegségből való gyógyulás a bűn miatt megrontott emberi állapot helyreállításának egy része az eredeti állapotra Krisztus által, aki azért jött, hogy az ördög munkáit lerontsa.

A test gyógyulását úgy tekinti a Biblia, mint jelét annak a megváltásnak, ami majd Jézus visszajövetelével teljességre jut a teremtettségben. A testi gyógyulás testünk jövődő megváltásának az előjele. Nem a test végleges megváltása, hiszen akármilyen csodálatos gyógyulás után újra megbetegedhet az ember, s egyszer a meggyógyult embernek is meg kell halnia valamiben. Jézus a halált legyőzte ugyan, de még nem semmisítette meg. Most még a halál árnyékában élünk, bármennyire igaz is, hogy a feltámadás fénye már átsugárzik rajta. A betegségből való gyógyulásban mindenesetre már az a megváltó erő működik, amelyik végül teljes diadalt vesz majd a halálon!

Ez gyakorlatilag azt jelenti, **hogy minden gyógyulás tulajdonképpen csoda, annak a kegyelemnek a csodája, ami Jézus Krisztusban vált nyilvánvalóvá számunkra.** Hiszen Ő volt az, aki betegségeinket viselte, fájdalmainkat hordozta, akinek a sebeivel gyógyultunk meg. És ez akkor is érvényes, ha nem hit által történt a gyógyulás. Egyedül Jézus Krisztus az elrontott emberi élet gyógyítója. Krisztus megváltó ereje működik akkor is, ha a fejfájást aszpirin tablettá mulasztja el, vagy a magas vérnyomást injekció húz le. Minden gyógyulás csoda, része annak a tulajdonképpeni, egyetlen csodának, amit Jézus Krisztus jelent ebben a világban, tehát annak, hogy Isten megkönyörült az elnyomorodott, elromlott emberi életben, minden gyógyulás jele annak, hogy Isten megváltói erői működnek a világban.

Nem az orvos gyógyít, sem a gyógyszer, mint ahogyan nem is az imádság és nem a hit gyógyít, hanem az Isten. Az orvos, gyógyszer, vagy az ima és a hit csak eszközök, amelyekén át elér Isten, hogy az Ő erejét a mi erőtlenségünkben érvényesítse. Ha ezt szem elől tévesztjük, vagy a vallásos, vagy a tudományos mágiába esünk.

Persze az is megtörténhet, Isten mindenhatóságának a bizonyosságában, hogy egy hívő beteg lemond az orvosi tudomány igénybevételéről, segítségéről és közvetlenül Istentől várja és kéri el a gyógyulást. Éppen úgy, miként olyan emberek is vannak, akik hitből az összes földi javakról lemondanak és teljesen csak hitből élnek. De nem mondják hitetlennek azt, aki nem így cselekszik. Az egyház hitetlensége nem abban van, hogy tagjai az orvostudomány segítségét veszik igénybe, hiszen az Isten kegyelmének az ajándéka, hanem abban, hogy a gyógyulást nem annál keresik, aki azt egyedül adhatja, akár emberi közreműködéssel, akár anélkül.

Világosan kiderül ez abból az utasításból, amit itt Jakab apostol ad a gyülekezeteknek arra az esetre, ha valaki megbetegszik közülük, íme azt mondja: **„Beteg-e valaki közöttetek? Hívassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte, és kenjék meg olajjal az Úr nevében.”** Tehát a gyülekezetben a beteg ne maradjon magára, nyújtsa ki a kezét a gyülekezet után, és a gyülekezet ragadja meg a beteg kezét, fonjon köré imagyűrűt, segítsen kérni neki az Úr gyógyítását, megtartó erejét, segítsen neki hinni az Úrban, hiszen a gyógyulás elfogadója a hit.

Nem a hit gyógyít, hanem Jézus Krisztus gyógyít a hit által. A hit az a pszichológiai állapot, ami lehetővé teszi, hogy Jézus olyan közel jöjjön az emberhez, hogy benne az Ő isteni munkáját elvégezhesse. A hit a személyiségnek az az állapota, amiben Isten az Ő hatalmát kiteljesítheti. Ezért mondja az apostol, hogy imádkozzanak a beteg felett.

Azt is mondja Jakab, hogy kenjék meg olajjal. Van olyan magyarázat, mely szerint a korabeli gyógymódot, a mindenre alkalmazott gyógyszert ajánlja az apostol a gyülekezeteknek a betegek gondozásánál: a fájó testrésznek gyógyító-olajjal való bedörzsölését. **Nem ez jelenti** ez az utasítás. Még kevésbé, egy a halálra előkészítő utolsó kenetszerű eljárást. Hiszen éppen nem a gyógyulás reményéről való lemondás van itt. **Hanem** az olaj végig az egész Bibliában az Úr szolgálatára való odaszentelés jele. **Azt jelentette tehát,** hogy azért gyógyuljon meg a beteg, hogy még jobban odaszentelhesse magát az Úrnak. **Tehát nem maga a gyógyulás a cél, hanem a gyógyulás csak eszköz, ami által az Úr egy addig beteg embert odaadóbb és hűségesebb szolgálatra tesz képessé. Azért gyógyítja meg, hogy jobban szolgálhasson neki. De az is lehetséges, hogy nem a gyógyulás által, hanem éppen a betegség által akarja azt tenni az Úr, vagyis a betegséget akarja az illető számára is, meg a környezet számára is áldások forrásává tenni.** Az az olajjal való megkenés bizonyára annak a jele volt, hogy az a beteg akár a gyógyulásával, akár a betegségével, vagy akár a halálával, mindenképpen Isten jóságát, dicsőségét hirdesse.

Hiszen a legnagyobb csoda ezen a világon: maga Jézus Krisztus, az Ő személye, az Ő küldetése, munkája, Isten szeretetének a mi testünkben és vérünkben való kijelentése, a bűnök megbocsátásának a csodája. **A lelki gyógyulás a bűnbocsánat által mindig nagyobb értékű, mint az, hogy néhány évvel tovább járhassam a földi élet útjait. És Jézus mindenekfölött ezért jött e világra: megbékéltetni Istennel bennünket, azért jött, hogy elhordozza helyettünk Isten haragját, levegye rólunk bűneink terhét, a kárhozatot és mi a bűnbocsánat kegyelmében igazakként állhassunk meg az Isten előtt.** Ez a legfőbb adni valója Istennek a bűnös ember számára. Ezért halt meg és támadott fel Jézus a halálból! Ez az egy szükséges dolog: az Istennel megbékélt élet a Krisztus áldozatáért.

Mit érsz velem, ha gyógyultam és makkegészségesen kárhozok el? De ha bűnbocsánatot kaptál: annál többet és nagyobbat már nem kaphatsz, ha még gyógyulást is kapsz a betegségből, az már csak ráadás, külső jel, hitelesítő pecsét a bűnbocsánaton. Testileg is meggyógyíthat az Úr bármilyen betegségből, van hatalma rá és meg is gyógyít bizonyosan, ha a te életednek az Ő dicsőségére nézve hasznosabbá tétele érdekében úgy látja jónak! De akkor sem a testi gyógyulás a fő cél, amit Így mondja Jakab apostol: **„ha bűnt követett is el, bocsánatot nyer”.**

Igazi segítség ott van, akár történik gyógyulás, akár nem: ahol kapcsolat jön létre Jézussal. És ez a gyülekezet feladata! A betegért való imádság nem varázslat, nem ráolvasás, hanem hittel való keresése és boldog megtalálása Isten akaratának, belefogódzása abba a kézbe, amelyik a kegyelmet adja és arra is hatalma van, hogy felsegítsen és meggyógyítson. A gyülekezet szeretetének és imádságának olyannak kell lenni, mintha egyik kezünkkel a beteg atyánkfiai kezét fognánk, másikkal Jézusét és így fejeznénk ki láthatólag és érezhetően is a kontaktust az Úr és a beteg között. Bár maga az Úr tanítana úgy szeretni és imádkozni bennünket, hogy a mi atyánkfiai, akik betegség vagy az öregkor gyöngesége miatt nem tudtak eljönni közénk, valóban most az Ő bűnbocsátó, vigasztaló, megtartó gyógyító erőit megérezzék és velünk együtt áldanak az Élet Urát.

BIZONYSÁGTÉTEL

Istennel a katedrán

Mindannyian megrendülve értesültünk testvérünket, **Rakonczay Rolandot** ért támadásról. 2011. december 27-én munkája végzése közben két fiatal drogrehabilitációs gondozott hátulról megtámadta, lapáttal leütötte, majd többször fejberúgta., ezt követően elvették kocsikulcsát és elmenekültek. Roland életét az a néhány helyszínen ottmaradt fiatal mentette meg, akik a történet ellenére sem széledtek szét, nem estek pánikba, hanem segítségére siettek és értesítették a mentőket. Roland ma már túl van a közvetlen életveszélyen, megműtötték, szép lassan épülget fel. Bár újabb és újabb problémák merültek fel nála, és a teljes felépüléséig még sok idő fog eltelni, hisszük, hogy a gyülekezet összefogása és imádkozása továbbra sem nem hiábavaló. Roland megértette, hogy azért menekült meg, mert Istennek még terve van az életével, ezért vágyik vissza a gyülekezet közösségébe.

Az alábbi rövid írást Roland kérésére a felesége, Anita olvasta fel a Duna Tv Csellen-gök adásában azoknak a fiataloknak, akik a bajban segítségére voltak.

Kedves Fiúk!

Roland bácsi, vagy ahogy ti szólítjátok, Roli bá kérésére jöttem ki hozzátok, hogy megköszönjem azt, amit érte tettetek. Köszönettel tartozom nektek azért, hogy nem hagyta-tok magára, hanem segítségére siettetek, hiszen ti is megtehettétek volna, hogy otthagytátok és megszöktök. A mentősök mondták, hogy ha ti nem segítettétek volna, akkor most nem élne. De ti nem ezt tettétek, hanem a lelkiismeretekre hallgatva bátorságotokat összeszedve segítettétek rajta. Nagyon köszönöm nektek.

Pár szót szeretnék az állapotáról mondani. Jobb szemére lát, amelyikre kapta az ütést, bal szemére még csak foltokat, de bizakodunk benne, hogy látni fog. Rehabilitációs kezelése jövő héten kezdődik. Kezelésekkel segítenek abban, hogy visszanyerje a megfelelő életvitel-hez szükséges eredeti állapotát.

Az orvosok elmondása szerint hihetetlen, hogy milyen gyorsan javul az állapota, amit én nem másnak, mint az ima erejének tulajdonítok. Az országban és az ország határain kívül is, mondhatom, hogy több ezren imádkoztak és most is imádkoznak Rolandért. Lehet, hogy most mosolyogni fogtok azon, amit mondani fogok, és lehet, hogy most még nem is értitek, de többen mondták ismerőseim, barátaim közül, hogy értetek is imádkoznak.

A két fiúra, aki elkövette ezt a gonosz tettet, igyekszünk nem haraggal gondolni, Isten a bűnöst szereti, de a bűnt megveti. Nem nekünk kell ítélkezni, az Isten feladata. Amit elkö-vettek, annak következményét természetesen a továbbiakban is viselni kell. Lehet, hogy az életben már sok csalódás ért benneteket, szüleitek nem foglalkoztak veletek esetleg el is dobtak, családtagok barátokban, és a drogban, alkoholban kerestétek az örömet és a boldog-ságot. Úgy gondolom, hogy ezek a pillanatnyi örömök, amit a drog és az alkohol okoz, rövid ideig tart, viszont rá kell jönnötök, hogy az igazi örömet és békességet csak Isten adhat. Isten nem személyválogató, benneteket is szeret, hiszen azért küldte fiát, az Úr Jézust, hogy meg-haljon a kereszten. Istennek az a célja, hogy minden ember megtérjen és üdvösségre jusson. Nem akarja, hogy egy is elveszzen és ez rátok is vonatkozik. Isten az üdvösségünk érdeké-ben mondanyunkat formál, engem, Roli bácsit és titeket is. Ha isten kezéből a jót el tudjuk fogadni, akkor a rosszat is el kell tudni fogadni, még ha nagyon nehéz is.

Amelyik gyülekezetnek a tagja vagyok, ott vannak fiatalok, akik szeretik Istent dicsőí-teni fiatalos énekeikkel, szívesen kijönnének együtt énekelni és beszélgetni veletek, ha szí-vesen fogadjátok. Sok szeretettel gondolunk továbbra is rátok. Roli bá, felesége Anita és gyerekei Nóri és Norbi

Amikor lelkipásztorunk felesége, Zsuzsa megkért, hogy írjak arról, hogy milyen ma Istennel a katedrán. Váratlanul ért a kérés, és – bár nem akartam írni- tudtam, hogy ez nem akarát, hanem engedelmesség kérdése. Aztán egyre nehezebbnek tűnt, mert amit átél az ember, azt nehéz szavakba önteni. Már sokszor tapasztaltam, hogy a szavak kevesek, és gyakran mást és mást értünk alatta. (Ráadásul, a szavak „mestereivel” találkozom, dolgozom nap mint nap az irodalom tanítása során.) De nem hagyott a Lélek, s bár most egyedül va-gyok itthon, mégsem egyedül szeretném megírni.

Már több mint harminc éve, hogy elhatároztam, hogy nem szeretném kereskedőként élni az életem, hiszen nem vagyok alkalmas rá, nem tudnék annyira bizalmatlan lenni, mint a főnökeim voltak. (Kereskedelmi szakközépiskolában érettségiztem, és boltvezető gyakorno-ki évemet töltöttem ekkor.)

De leginkább azért, mert hiányoztak a gyerekek... Volt tanárim biztatására is, hittel jelentkeztem a tanítóképző főiskolára. (Amikor kiderült, hogy nem kell visszafizetnem az éves gyakornoki díjat, úgy gondoltam, hogy ez nem csak az én akaratom.)

Akkor még volt a felvételinek olyan pályaalkalmassági része, amikor egy délutánt töl-töttünk a gyerekek között, s megfigyeltek bennünket, hogyan játszunk, viszonyulunk hozzá-juk. Ekkor történt, hogy egy rövid kis kérdéssort kellett kitölteni, ahol az volt a feladat, hogy felsorolt nevek közül jelöljék azokat, akik valóságosak, illetve meseszereplők, kitalált lé-nyek. Én egy harmadikos kislány közelében álltam, néztem, ahogy határozottan olvas és oldja meg a feladatot. Egyszer a kis kéz megállott, gondolkodott (Jézus neve mellett!), majd kérdőn rám nézett, s bátortalanul kérdezte: –Aláhúzhatom? Csak a szememmel intettem, de éreztem, tudtam - ha felvesznek -, azért leszek az iskolában, hogy odaálljak azok mellé a gyerekek mellé, akik félnek...

Közben Nyíregyházán (már Zsuzsival) elvégeztem a magyar szakot, ami munka mel-lett nem volt könnyű, de régóta tudom, hogy ez sem csak az én döntésem volt. Hiszen az irodalom sok lehetőséget ad beszélgetésre. Igaz ez régen sokkal egyszerűbb volt, nyitottab-bak voltak a gyerekek, nem tartottak egymástól, nem függtek ennyire egymás véleményétől. Ennek ellenére a napokban is

Ahogy az emlékeimben kutattam, sok emlék villant fel, szép és nehéz egyaránt, de valójában a nehéz is szép. Kb. 15 éve volt egy osztályom, akikkel sokat tudtam beszélgetni, föltették azt a gyakran visszatérő kérdést is, hogy: „De hol volt akkor Isten?” Természetesen nem volt könnyű válaszolni, és hit nélkül nem is tudtam volna. Nyolcadikban mégis –egy főiskolásunk kérdőívére válaszolva- a hús tanulóból 18 azt vallotta, hogy hisz Istenben. (Akkor még egyértelműen a Teremtőben.) A teljességhez tartozik azonban, hogy a hitokta-tók mellett ezt még többnyire a családok „alapozták” meg, s én csak a lehetőségét adtam a beszélgetéseknek osztályfőnöki és magyar órákon és órákon kívül is. Ma általában nehe-zebb, de azért majdnem minden osztályban van még néhány gyermek, aki kérdez, véleményt formál az erős kortársnyomás ellenére is, és - mint említettem az elején- értük, a bátortalanok-ért, esetleg gondolkodni nem akarókért vállalom, hogy kiálljak a jó, a bibliai tanítások mel-lett. Természetesen sokszor éreztem, hogy én ehhez kicsi, gyenge vagyok, de végül mindig megerősödtem hitemben vagy a gyermekek hite és bátorsága, vagy a Lélek megsegítése

által. Néhány példát szeretnék ennek bemutatására megosztani a testvérekkel. Pár éve a nyolcadik osztályba egy túlkoros, nagyon problémás magatartású fiú került, aki a Lélektől lélekig vers címe láttán erősen kifakadt: No, ne mondja már, hogy van lélek! Mutassa meg, akkor majd elhiszem! Dobogó szívvel kellett azonnal válaszolnom, mert jó néhány mosolyon láttam, hogy most sokkal több a tét, mint a vers elemzése vagy az én „tekintélyem”. Nyugodt maradtam, és elmondtam neki, hogy én tudom, hogy van, mert érzem, de nem tudom megmutatni. Igaz a gondolatot sem tudom megmutatni, pedig szerintem neki is van, mert számomra a kérdése is ezt bizonyítja. A fiú és az osztály is elcsendesedett. (Ettől a fiútól egy gyönyörű bocsánatkérő levelet kaptam később, pedig tudta, hogy nem haragszom rá, csak sajnálom. Számomra ez is bizonyítéka annak, hogy van és munkálkodik a Szentlélek.)

Most pedig a jelenlegi osztályokról írnék, ahol magyartanárok és gyakran tudunk beszélni hitről, Istenről és Jézusról. (Természetesen nem kell egyetértéssel, csak értelmesen megfogalmazni érveinket, véleményünket, és elfogadni a másikat.)

Szeptember végén eltört a bokám, s alig vártam, hogy levegyék a gipszet és mehessek tanítani. Pedig nem is sejtettem, hogy milyen jó dolgok várnak rám. Az egyik osztályban odapatant két fiú, és elmondták, hogy reggel imádkoztak, hogy ne fájjon a lábam, és tudjak már jönni az iskolába. (Már nem is fájt annyira.) Ugyanebben az osztályban az elmúlt héten a vigasról és vigasztalásról beszéltünk, hiszen az irodalmi alkotásokban a bánat, a halál is megjelenik. Az egyik fiú elmondta, hogyha nagyon szomorú, akkor a templomba szokott bemenni, és imádkozik, utána mindig vidámabb lesz. Kicsit megszégyenülten mit is mondhattam volna, mint azt, hogy a legjobb helyre megy.

Arany János műveivel több osztályban ismerkedünk, nagyon szeretem, és örülök, hogy az ő emberi nagyságáról és hitéről is beszélgethetünk. Kedves sorok és tanulságok például: „Jézusa kezében kész a kegyelem: /Egyenest oda fog folyamodni”

S a Toldiból is egy példa: ”Kinek az ég alatt, már senkije nincsen,/Ne féljen: felfogja ügyét a jó Isten. ”De Ady „hitetlen” hitét, vagy József Attila kapaszkodó hitét is érdemes megismertetni, amikor megállapítja: „Nem emel föl már senki sem,/ belenehezültem a sárba...” Néha persze én is belenehezülök, a mindennapi gondok, nehézségek visszavesznek a lelkesedésemből, ilyenkor Isten mindig küld egy gyermeket, aki például megkérdi, hogy talán valami baj van. Mikor kérdően néztem rá, csak annyit mondott, hogy kevesebbet mosolygok.

Természetesen tudom, hogy nagyon nehéz világban, gyakran magukra maradvá, keresik az élet értelmét, a boldogulást, és nagyon erős az ellenszél, a média, az internet, és azt is, hogy az én hangom gyenge erőtlenségben a viharban, de nem vagyok, nem vagyunk egyedül kollégáimmal, akik között szintén van, aki felveszi a harcot. Ezért is nagyon hálás vagyok Istennek, hogy ennyi év után is örömmel mehetek a munkahelyemre, hogy még mindig minden nehézség, probléma ellenére is szeretem a munkámat és a körülöttem lévő gyerekeket, felnőtteket.

Lehoczkiné Somogyi Erzsébet

Mi történt velük? Hogyan vezeti és használja őket Isten idegenben? Ezekre a kérdésekre válaszol Anna és Áron az alábbi írásban.

Lassan fél éve már, hogy Áron ösztöndíja révén Svájcba, Fribourgba kerültünk. Tartozunk a gyülekezetnek egy kis élménybeszámolóval. Az alábbi írás ekként született meg – egyszerre kettőnk tollából. Ezért nincs meghatározva egy konkrét nézőpont, s hogy a testvérek tudják, éppen melyikünkéről is van szó, mind a kettőnk nevét kiírtuk.

Már a nyáron imádkoztunk azért, hogy legyen szolgálati lehetőségünk, amikor megérkezünk. Isten válaszol az imáinkra. „Véletlenül” a kedvezményes, meghitt kis garzonlakásunk kiadója egy hívő házaspár, s a feleség a „svájci MEKDSZ” (evangéliumi diákszövetség) munkatársa, amelyben külföldi diákokkal foglalkozik. Áron is bekerült hát abba a magba, amelyik a nemzetközi diákmissziót végzi az egyetemen. Anna iskolai állását is, ahol egy üvegcsontkóros kisfiút segít, szolgálati lehetőségként éljük meg.

A főbérőinkkel együtt járunk egy közeli szabad evangéliumi gyülekezetbe, ahol már első megjelenésünkön is szeretettel fogadtak. Sokat jelent, hogy van, aki „bevezet” minket a közösségbe, s nem vagyunk teljesen idegenek. A gyülekezetben s különösen annak házi csoportjában nagyon jól érezzük magunkat. A más szokásokat, gyülekezeti tevékenységeket, programokat különleges élmény megtapasztalni, s igyekszünk tanulni tőlük.

Áronnak az elmúlt félév elsősorban a német nyelvtanulásról, a külföldi oktatási rendszer megismeréséről, valamint a diplomamunka megírásáról szólt. Amikor kijöttünk, bizonytalan volt, Anna mivel fog majd foglalkozni, mostanra azonban több részmunka már az egész hetét is kitölti. Panzióban szobalánykodik, családoknál segít a háztartásban vagy a kisgyerekekkel, úszást oktat, illetve a már említett iskolai munkát végzi. Noha ezekkel a munkákkal mindegyik diplomáját félretehette, jóval több fizetést kap értük, mint otthon; szereti, kikapcsolódásként éli meg őket; s csak hálát tudunk adni Isten gondviseléséért ilyen módon.

Szép évet töltünk el együtt. Igyekszünk egymásra koncentrálni. Fontos időszak ez, Áron gyakran megállapítja: nem véletlen volt az ösztöndíj zsidó törvény, hogy a nő férjek az első évben ne menjenek háborúzni, hanem maradjanak otthon az asszonnyal... A pici albérletünk is külön öröm számunkra, mert azzal, hogy egy szobában van a konyha, az iroda, a nappali és a háló, a lehető legteltesebben részt veszünk a másik életében. Ebéd után Áron gyakran azzal „búcsúzik”: „Köszönöm az ebédet. Most átmegyek az irodába dolgozni” - s ezzel átül a mellette levő székre, hogy asztal másik felén tanuljon tovább. Boldogok vagyunk. Csupa áldásban, csodában van részünk; betölt minket a hála.

Mégis egyre erősödik bennünk a hazavágy, valamint annak vágya, hogy tisztábban láthassuk a jövőnket: merre vezet majd utunk e különlegesen szép első közös évünk után. Áron most utolsó éves a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen. Merre, milyen állást kapunk majd azután? Hol fogunk letelepedni? Melyik gyülekezet lesz immár kettőnk közös gyülekezete? Csakis Isten vezetése által hozhatunk jó döntéseket ezekben a nagy kérdésekben.

Kérjük a testvéreket imatámogatásra, hogy megérthessük, hova szeretne Ő bennünket állítani.

Bayer Anna és Áron